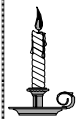

בס"ד ב' אדר ה'תשע"ח
הדלקת נרות - 17:09
צאת השבת - 18:00
רבנו תם - 18:37
שעון חורף - לפי הלוח המדויק של "אור החיים"

שנה שמונה עשרה - עלון מס' 901

@ יום חמישי בערב מתחילים "ברכת הלבנה".
 @ ביום חמישי ז' אדר **לידת ופטירת משה רבנו ע"ה**.
 @ כל מוצאי שבת משודר בלוויין שיעורו של הראשון לציון
 הרה"ג **יצחק יוסף שליט"א** בביהכ"נ "אוהל מועד" יבנה.

אברהם יגל

לעיני בבאי מוסאי בן אברהם ז"ל
 לרפואת ולהצלחת כל עם ישראל ובפרט לאברהם יגל בן רעות נ"י

כפ"ט דרו"ן: "וזה נתן"
 (מלכים א' ה')

מרתק - ראו בעמוד 2
סיפור מההפסדה

פרשת תרומה

משלכנס אדר מרבין בשמחה

לחיוזק העלון נותנים השנה את "מחצית השקל" לארגון "אברהם יגל"

מענייני הפרשה:

- ← ה' מצווה מבני ישראל לקחת תרומות לצרכי בנין המשכן.
- ← הוראות לעשיית הארון הכפורת והכרובים.
- ← הוראות על עשיית השלחן וכליו.
- ← הוראות על עשיית המנורה וכליה.
- ← הוראות על עשיית עשר יריעות המשכן, ואחת עשרה לאוהל על המשכן.
- ← עשיית ארבעים ושמונה קרשים וחיבורם מלמטה ע"י אדנים ומלמעלה ע"י הטבעות.
- ← תפירת הפרוכת והמסך לפתח האוהל.

ויקחו לי תרומה (כ"ה א')

פתח בלשון נסתר "ויקחו", ומסיים בלשון נוכח "תקחו". ושמעתי בשם הגר"א שפירושו: ויקחו לי תרומה ומפרש ממי תקחו? - מאת כל איש אשר ידבנו לבו ויאמר: תקחו את תרומתי - ממנו תקחו התרומה.

"ועשית פרוכת תכלה וארגמן" (כ"ו ל"א)

בשם הגר"א נאמר שהחשבון מדוקדק. כל אחד מהכהנים רצה לזכות בה להחזיקה בעת הטבילה, והוא מחזיק בה בשתי ידיו, והיו מאה וחמישים כהנים מצד זה ומאה חמישים כהנים מצד זה בארבעים אמה יש מאתיים וארבעים טפחים, וכל טפח חמש אצבעות. וכל יד הוא רק ארבע אצבעות כדרך אחיזה, על כן היו צריכים שלש מאות כהנים להחזיק בה כל אחד בשתי ידיו.

"עשרים קרש לפאת נגבה תימנה" (כו יח')

אותיות קרש הן גם האותיות של שקר, הפוך תהפוך את השקר, ממילא תזכה לקדושה עליונה, להיות חלק מן המשכן, מן השקר תעשה קרש! (מעינה של תורה).

"ופניהם איש אל אחיו" (כה, כ)

עשרת הדברות כתובים על שני לוחות אבנים, מחציתם מזה - מצוות שבין אדם למקום, ומחציתם מזה - מצוות שבין אדם לחברו. ואמרה התורה "ופניהם איש אל אחיו", מכוונים זה לזה. אי אפשר לקיים מצוות שבין אדם למקום אלא עם המצוות שבין אדם לחברו, וכן להיפך.

"מקשה אחת זהב טהור" (כה, לו)

"מקשה אחת" הקושי הגדול ביותר בעולם, הוא "זהב טהור" שכספו וזהבו של האדם יהיה טהור ונקי מכל חש.

הסירו מכשול מדרך עמי!

"ויקחו לי תרומה"
 "ל"י - משלי, ממה שאני הקב"ה נתתי לכם, מן המותר ולא מן הגזל. זאת נרמז גם בקריאת המילה תרומה בשינוי אותיות = המותר.

"ועשית שולחן עצי שטים"

רבינו בחיי מתאר מנהג חסידים בצרפת שהיו עושים מהשולחן שלהם את הארון לקבורה. פעולה זו באה להורות שבסופו של דבר האדם לא לוקח מאומה בידו, ומה שמלווה את את האדם זה רק הצדקה שעשה בחייו והטוב שהוא מיטיב לאחרים באכילה על שולחנו. ולכן אמרו חז"ל (ברכות נד) שכל "המאריך על שולחנו מאריכים לו ימיו ושנותיו", וביתר רש"י שמתוך שהוא מאריך על שולחנו העניים באים ומתפרנסים ממנו.

"אבני שיהם ואבני מילואים לאפוד וכלהושי"

לכאורה אלו האבנים הכי יקרות ולמה הם כתובים בסוף אחרי הזהב והכסף והנחשת. ומתוך האור החיים הק' ע"פ מה שכתוב ביומא שהעננים היו מביאים את אבני השוהם וכו', וא"כ לא טרחו בהבאתם, ולא היה בזה חסרון כ"ס, משא"כ ישראל שהביאו את המינים שלהם מכיסם היה להם טורח להשיגם לכן נמנו תחילה.

"ועשיו ארון"

בארון כתוב "ועשיו" לשון רבים, ולא כמו שכתוב בכל הכלים "ועשית" לשון יחיד, והטעם הוא להראות שהתורה שהיתה בתוך הארון, כולם שוים בה, ולכל אחד ואחד יש בה חלק.

"מבין שני הכרובים"

הקב"ה דיבר עם משה = מבין שני הכרובים, שזה ר"ת משה. (בעל הטורים)

הודש אדר

ר"ת אדר. ראש דברך אמת, אמת זה התורה שנאמר "אמת קנה", ובאדר קיבלו את התורה באהבה.

פינת הניבים והפחגמים

מין בשאינו מינו = שני דברים שונים שהתערבו / שהתערבו זה בזה.

דוגמה: השופט נזף בסגנון: "אל תערבב מין בשאינו מינו, דבר לענין!".

מקור: לא יסוד [= יסיד] אדם את ביתו בסיד, ואם ערב בו חול או תבן - מתר [בבבא בתרא ס']. לא היו יושבין מעררבין, אלא יושבין כל אגנות ואגנות בפני עצמיהם [ירושלמי, ספח דף נה, עמוד ב']. (ניבונכון)

העלון שיעור גניזה. אין לעיין בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה. במקום שיש עירוב, יש לטלטל ע"י קטן. ניתן להוריד את העלון באתרים הדיניים "לדעת" ו-"חיידוש": <http://www.hidush.co.il/> <http://ladaat.info/>

שלושה סוגי בני אדם הם

ו"עשית שלחן... וצפית אתו זהב טהור ועשית לו זר זהב סביב... " (כ"ה, כג-כד)
ועשו ארון... וצפית אתו זהב טהור מביט ומחוץ תצפנו... " (כ"ה, י-יא)
ו"עשית מנורת זהב טהור מקשה תיעשה המנורה... כלה מקשה אחת זהב טהור" (כ"ה, לא, לו)
הראשון הוא השולחן, מצופה מזהב מבחוץ, זר זהב לו מסביב, אך בתוכו עשוי הוא מעץ.
השני הוא הארון, תוכו כבדו, מצופה הוא "מבית ומחוץ", מה שמציג הוא לראווה אך קיים ומושרש, אך עדיין מצופה הוא בזהב, ושתי המדורות שונות לו - מבית ומחוץ, פנימיות וחיצוניות. אמנם משתדל הוא למנוע הפרש בין ההרגשה הפנימית וההתנהגות החיצונית, ואף מצליח הוא, אך הדבר עולה לו בהשתדלות מרובה.
השלישי הוא המנורה - "מקשה אחת זהב טהור", לא מדובר בצפייה זהב, אין כאן "מבחוץ ומבפנים", אלא הכל זהב, מקשה אחת ללא חילוקים, התנהגות אמיתית טבעית. אדם המוכן למסירות נפש, להשליך עצמו, להשליך את האינטרסים החיצוניים, את הגאווה, הוא יגיע לזהב טהור - מקשה אחת.
 (הר עציון-אלון שבות)

"בניך כשתילי זתים" - חינוך

אצל ילדים בעיית הפחד הינה קשה הרבה יותר, באשר חסרה להם עדיין היציבות הנפשית האישית; לבס עדיין לא למד לחוש להם דברי הרגעה. לא זו בלבד שהעולם אינו מוכר להם, את צל ההרים רואים הם כאנשים, אלא שחסרים הם את הכוחות הדרושים להתמודדות עם הפחדים. פחדנות וחוסר ביטחון עצמי הם בעיות, אשר בדרך-כלל שלובות זו בזו. לפעמים מערערים הפחדים את הביטחון העצמי, לעתים פותח העדר הביטחון שער הפחדים, ולפעמים שתי התופעות הן תוצאה של שורש אחד: חולשה נפשית, ילדותיות. בתהליך ההתבגרות שומה עלינו לעודד ולחזק את הילד כדי להגביר את בטחונו העצמי ולמנוע פחדים. רמת ההתמודדות עם הפחד עומדת ביחס ישר למידת עצמאותו של הילד. ככל שהילד תלתי יותר ונוטה להסתמך על הוריו - פחות מוכשר הוא להתמודד עם פחדיו. כל מחשבה שאינה נעימה מעביר הוא להוריו, ואלה מרגיעים אותו מיידית. ככל שהילד גדל ומתבגר, כך מטיב הוא להכיר את העולם, נפשו בשלה יותר להתמודדות.

שיעור התורה הגדול בתבל

ארגון "אברהם יגל" משדר בלוויין בכל מוצאי שבת את שיעורו של הראשון לציון הרח"י יצחק יוסף שליט"א בבית הכנסת "אוהל מועד" בשעה 20:30 השיעור יוקרן על גבי מסך ענק. בע"ה תתקיים סעודה רביעית, בחסות " בית להחם"

מקום מיוחד לנשים
בעניני בינה השבתית

פרכה והלכה

לקרן ואגס
בת שושנה שבתרדך באושר ובריאות, פרנסה טובה, ובכל מילי דמיטב לשנים רבות טובות ונעימות עם בעלה הודאל והצלחה לכל ילדיהם

פרכה והלכה

למישה ומזל כהן
שיזכו לשנים רבות וטובות ויתברכו ברפואה שלימה, אושר ופרנסה טובה. שיתמלאו כל משאלותם לטובה וברכה וזרע קודש לדור ואביטל כהן

רפואה שלימה

לאפרים באבאי
בן גולשן הי"ו הקב"ה ישלח מזור ומרפא לרמ"ח אבריו ושס"ה גידיו שיחזור לאיתנו הראשון ויזכה לשנים רבות טובות עם רעייתו רבקה

כל הישועות והברכות

ל"שיליה דל"ה נסימו הי"ו שתרמו לסעודה הרביעית בלוי"ן. זכות מרן עובדי יוסף זצ"ל תגן בעדם, לרפואתם והצלחתם שיתברכו בכל מילי דמיטב ויתגשמו משאלותם לטובה באושר ובפרנסה טובה. שירונו נחת מכל יוצאי חלציהם ולרפואת דל"ה בת גורגיה ולהבדיל לעיני ירמיהו בן יהודה ז"ל

לכל ציבור קוראינו היקר !

"באחד באדר משמיעי"ן על השקלים" השנה כולנו מתארגנים לתת **נחצית הפק** לחיזוק העלון "אברהם יגל" המזכה את הרבים בפעילויותיו הרבות למען הציבור. התקשרו ונגיע עד אליכם: **08-9437333, 054-7743834** התורמים יזכו בע"ה לברכה גם בעלון

פרכות ואילוף

ל"נים ודנה נג'אתי
להולדת ה'ג' ני"י יה"ר שיעלה במעלות התורה והיראה ויצליח בכל דרכיו ומעשיו, שיתברך בכל מילי דמיטב ברוחניות וברכה והצלחה לאריה ורחל נג'אתי לחיים וסילגית צימרמן

פרכה והלכה

למאיר ודינה
אבוטבול שיתברכו בשפע קודש, בריאות ופרנסה טובה ויזכו לשנים רבות טובות ונעימות וירונו נחת מכל יוצאי חלציהם

רפואה שלימה

ל'שבתאי מוסאי
בן נהיית הי"ו הקב"ה ישלח מזור ומרפא לרמ"ח אבריו ושס"ה גידיו שיחזור לאיתנו הראשון ויזכה לשנים רבות טובות עם רעייתו שרה

פרכות ואילוף

לאיתי ומירן גברא
להולדת ה'ג' ני"י יה"ר שיעלה במעלות התורה והיראה ויצליח בכל דרכיו ומעשיו, שיתברך בכל מילי דמיטב ברוחניות וברכה והצלחה לירון ואורלי גברא ולמשפחת בן-לולו

רפואה שלימה

ל'אדר ישראכ'
בן שרית הי"ו הקב"ה ישלח מזור ומרפא לרמ"ח אבריו ושס"ה גידיו שיחזור לאיתנו הראשון ויזכה לשנים רבות טובות ונעימות

פרכה והלכה

שיעור מעניין בגמרא מסכת "סוכות" לבעלי בתים מתקיים כל שבת בשעה 14:30 בבית הכנסת "אוהל מועד" הציבור מוזמן

רפואה שלימה

ל'בגושה (מונל)
יצחק-פיר בן מרים הי"ו ומרפא לרמ"ח אבריו ושס"ה גידיו שיחזור לאיתנו הראשון ויזכה לשנים רבות טובות עם רעייתו דבורה

פרכה והלכה

לזיכוי הרבים
קריאת המגילה אחרונה, לפני שקיעת החמה, לכל הציבור תתקיים **בפורים בשעה 17:00** בביתנו: "זרע הסופר" ברח' גיבורי החיל, יבנה. (ליד קופי"ח "מכבי") פרטים: **שלוש אלקיים 050-6285220**

רפואה שלימה

ל'רמיהו נסימי
בן יהודה ז"ל ח' אדר פקידת שנתו שימליץ טוב בעד משפחתו

רפואה שלימה

ל'ע"י הצנוע והענו
י"ג אדר פקידת שנתו שימליץ טוב בעד משפחתו

שבת שלום ומבדר

<p>ל'ע"י הצנוע והענו י"ג אדר פקידת שנתו שימליץ טוב בעד משפחתו</p>	<p>ל'ע"י הצנוע והענו י"ג אדר פקידת שנתו שימליץ טוב בעד משפחתו</p>	<p>ל'ע"י הצנוע והענו י"ג אדר פקידת שנתו שימליץ טוב בעד משפחתו</p>	<p>ל'ע"י הצנוע והענו י"ג אדר פקידת שנתו שימליץ טוב בעד משפחתו</p>
--	--	--	--

דין דם הנמצא בביצים

דם הנמצא בביצים, אסור באכילה, משום שאותו דם הוא תחילת ריקום האפרוח, ואותו האפרוח, דין עוף יש לו, שדמו אסור באכילה מן התורה, ולכן גם דם הנמצא בביצים אסור באכילה מן התורה, וזו דעת רבינו הרא”ש והתוספות. אולם לדעת רבינו הרמב”ם, דם הנמצא בביצים אינו אסור באכילה אלא מדרבנן, משום שאף על פי שדם זה אמנם הוא תחילת ריקום האפרוח, מכל מקום מכיון שלא נגמרה יצירתו של האפרוח, אין לו דין עוף כלל, ואין דמו אסור מן התורה אלא מדרבנן, גזירה משום דם עוף. ויש אופן שכל הביצה נאסרת אם נמצא בה דם, ויש אופנים שאין הביצה כולה נאסרת, רק צריך להסיר את הדם ממנה, והיא מותרת. וכדלהלן:

אם נמצא (אפילו מעט) דם בחלמון הביצה, כל הביצה אסורה, אבל אם נמצא דם בחלבון הביצה (היינו החלק הלבן) זורק את הדם ושאר הביצה כולה מותרת, וזהו לדעת מרן השלחן ערוך, אולם הרמ”א כתב שבכל מקום שיש דם בביצה אסורים את כל הביצה באכילה. ומנהג הספרדים להקל בזה כדעת מרן שקבלנו הוראותיו.

אף על פי שדם הנמצא בביצים אסור באכילה, מכל מקום אין חיוב מן הדין לבדוק כל ביצה קודם אכילתה, משום שסומכים על כך שברוב הביצים אין דם, ומעיקר הדין אפשר לסמוך על הרוב, ורק אם מטגנים ביצים במחבת או שוברים ביצים לצורך אפייה וכדומה נוהגים לבדוק את הביצים (בכוס זכוכית או כלי אחר) אם יש בהם דם, מפני שבנקל אנו יכולים לבדוק את הביצים להנצל מאיסור דם, כל שבלאו הכי פותחים את הביצה, ולכן נוהגים לבדוק אותן אם יש בהן דם. אבל כאשר באים לבשל ביצים קשות במים, או שרוצים לשים ביצים בחמין, אף על פי שאחר הבישול אי אפשר לדעת אם היה בהן דם, או אדם הבא לגמוע ביצה כמו שהיא רכה בלא לבדקה כלל, רשאי לעשות כן, מפני שהולכים אחר הרוב, ורוב ביצים אין בהן דם.

אולם בספר כנסת הגדולה כתב, שיש בני אדם המחמירים שלא לאכול ביצים אלא אם נבדקו תחילה, ואף כשרוצים לבשל ביצה, הם נוהגים לפתוח את קליפת הביצה ולהוריק מתוכה את תוכנה לתוך כלי, ואחר כך מחזירין את הביצה לתוך קליפתה וסותמין את הנקב ומבשלים או צולין אותה. ומכל מקום להלכה נראה דאין מקום לחומרא זול, שהרי כתב המהרש”ו (רבינו חיים ויטאל) שראה לרבו האר”י הקדוש, שהיה גומע ביצה כשהיא צלויה, בלי שישגיח לבדוק אם יש בתוכה דם, והביא ראיות מן התלמוד בכמה מקומות, שאין לחוש לסברת המחמירים בזה. והביא כל זה מרן החיד”א בספרו ברכי יוסף, וסיים, ובהגלות נגלות אמרי קדוש רבינו האר”י ז”ל אין לחוש לחומרא בני אדם הנזכרים.

ולאור מה שנתבאר שאיסור הדם הוא מפני שזהו תחילת ריקום האפרוח, עולה השאלה לגבי רוב הביצים הנמכרות כיום על ידי המשווקים הגדולים, האם יש בהם בכלל איסור דם, משום שכידוע כמעט כל התרנגולות המטילות את הביצים הללו, סגורות בלולים מבלי אפשרות לצאת ולבא כלל, ואין שם שום תרנגול זכר, ולכן יש לשאול אם יש איסור בביצים אלו אם נמצא בהם דם שהרי בודאי דם זה אינו תחילת ריקום האפרוח.

ומרן רבינו עובדיה יוסף זצוק”ל האריך בתשובה בדיון זה, והעלה להקל בביצים הנמכרות בזמנינו, שדי לזרוק את הדם הנמצא בהן, אבל כל הביצה מותרת, משום שרובא דרובא של הביצים, אינם ביצים של זכר, והדם שבתוכם אינו יכול להיות תחילת ריקום של אפרוח. (מרן 1)

הידעת? סיפור מההפטרה

הפטרת תרומה: ”וה' נתן” - מלכים א' ה'

אחת מהמצוות הראשונות שנצטוו בני ישראל בכניסתם לארץ ישראל היה לבנות את בית המקדש ועד שלא כבשו את הארץ לא יכלו לבנות אותו. גם דוד המלך חפץ היה לבנות את בית המקדש, ומאחר שרוב שנותיו היה במלחמות עם שונאי ישראל לא ניתן לו הרשות לבנותו. כעת בימי שלמה המלך כשעם ישראל יושבים בשקט ובשלום על אדמתם איש תחת גפנו ותחת תאנתו הגיע הזמן לבנות את בית המקדש. בפרשתנו ה' מצווה את משה "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" (ובתוכו לא נאמר). ובהפטרה כתוב "ושכנתי בתוך בני ישראל". ומהפסוקים מובן שהקב"ה שוכן בתוך בני ישראל ולא במשכן/בית מקדש. בגמרא מנחות פ"ג ע"ב מבואר "לא לאכילה אני צריך ולא לאורה אני צריך", כבודו מלא עולם. הנושא המשותף בין הפרשה להפטרה הוא בנית המשכן/המקדש. יש הבדלים בין המשכן לבית המקדש והצד השווה הוא לבנות את בית ה'. **הבדל א.** שהמשכן היה זמני ונועד לפירוק והרכבה במדבר, ובית המקדש היה קבוע וגם מפואר יותר.

הבדל ב. את המשכן בנו בני ישראל והנמצח על המלאכה הוא בצלאל בין אורי אשר רוח ה' הייתה עליו, ואילו את המקדש בנו עובדים זרים, והאומן שמנצח על המלאכה גם עובד זר ככתוב "וישלח המלך שלמה ויקח את חירם מצור... ואביו איש צור" (פרק ז' גי-יד) שהיה גר בצור (מלבי"ם). ובפרק ה' כ"ט "ויהי לשלמה שבעים אלף נושא סבל ושמונים אלף חוצב בהר" רש"י מפרש וכולם גרים שנתגיירו מחמת גדולת שלמה ושלחנו (עושרו), שנתגיירו מטעמים גשמיים בלבד ולא כהלכה.

הבדל ג. במשכן גם הנשים עסקו במלאכה ככתוב "ויכל הנשים אשר אשר לבן אותנה בחכמה" עושים במלאכה, ואילו במקדש שלמה רק הגברים בנו את המקדש.

הבדל ד. במשכן העם תרמו ונידבו הן בזהב בכסף ובנחושת וגם בעבודת כפיים מעל המשוער, ככתוב "מרבית העם להביא מדי העבודה למלאכה אשר צוה ה' לעשות אותה" ואילו במקדש "ויעל המלך שלמה מס מכל ישראל" אין זכר לנדבה והכול במסחר תמורת תשלום וכפיה. ואת זה לומדים שכתוב "ויעל מס על בני ישראל". סיכום: למרות שבית המקדש היה יותר מלכותי, ויותר מפואר, ויציב. יש עדיפות ליתר שנטמן לעתיד לבוא, מפני שאת המשכן בנו מכל הלב וברצון עז הכשרים שבעם ישראל(תנא דבי אליהו). ובתפילה מכל הלב שיבנה בית המקדש בקרוב ממש וישרה ה' שכיתנו עלנו אמן ואמן. (בברכת השם ג.פ.)

השוטר הקטן

אנחנו מתגוררים בשכונה שנחשבה לפני כשלושים שנה לשכונה שלא מומלץ לגור בה. היו מלחמות כנופיות, וכלל לא היה פשוט לחנך כאן ילדים.

וכך עשינו, בעלי ואני התעלמנו מהנעשה מסביב וגידלנו בנים ובנות שהלכו לבתי ספר מחוץ לשכונה, לא התחברו עם בני השכונה, אם כי התייחסנו באדיבות לכולם, וכך הצלחנו להיות אי שקט בתוך ים שורץ כרישים. כל זאת בסייעתא דשמיא הצלחנו לנתק אותם מחברים רעים וממעורבות יתר כשאר שכניהם. הבנים הלכו לישיבות, הבנות לסמינרים, וכאן בבית גידלנו את "הדור השני" של הילדים כולל את שלומי, שעלו אני רוצה לספר. איש לא קרא לו שלומי, כולם קראו לו מומי.

מומי היה בן הזקונים. כשהייתי בת 40 הוא נולד, ושנה לאחר שנולד כבר חיתתתי את בתי הראשונה. מומי היה הילד האהוב במשפחה, ילד פיקח, חכם ונבון, יפה תואר ומתוק אמיתי.

בביתו א' החלו מומי להתלונן על כאבי בטן. הלכנו לבדיקות, והוא היה מקשיב ויואל שאלות. יום אחד אמר לרופא פרטי, הוא הפנה אותנו לבדיקות שגילו כי יש גידול בבטנו. כל המשפחה התגייסה למען מומי. הוא אושפז, עבר מספר ניתוחים, הוא החל בטיפול כימי, שערותיו נשרו, אך הוא נותר ילד טוב ומקסים, וכלל לא התלונן.

מצבו של מומי היה ככי רע. היינו יושבים לידו ומספרים לו סיפורים, והוא היה מקשיב ויואל שאלות. יום אחד אמר לי מומי: "אמא, לא שאלת אותי מה אני רוצה להיות כשאהיה גדול". כבשתי את הדמעות שעלו בעיני. באמת לא שאלתי אותו, אולי בגלל שהבנתי שהוא לא יהיה גדול.

"אשאל אותך כעת", אמרתי. "מומי, תגיד, מה אתה רוצה להיות כשתהיה גדול?"

"אני רוצה להיות שוטר", ענה מומי. "אני אסע באוטו של משטרה, אפעיל את הסיירה ואשמור על כל השכונה".

"זה מצויין", אמרתי למומי. "השכונה שלנו באמת זקוקה לשוטר כמותך, אתה תצליח בתפקיד הזה". "זה בדיוק מה שחשבתי", השיב מומי. "השוטרים צריכים את העזרה שלי. הם גרים במקומות אחרים ולא ממש יודעים איך לשמור על השכונה". באותו היום לא עצמתי עין. בתוך לבן ידעתי שמומי לא יזכה להיות שוטר כשהיה גדול, כי הוא לא יהיה גדול. כן, הרופאים דיברו אִתנו ואנו ידענו את האמת המרה, שהסרטן התפשט בכל גופו של מומי והוא לא יוכל לשרוד אפילו שנה.

למחרת הלכתי לתחנת המשטרה הממוקמת בלב השכונה ובבקשתי לדבר עם פקד עופר. פקד עופר היה אמנם שוטר, אך למעשה היה חצי עובדת סוציאלית. הוא הכיר את כל המשפחות, את כל הילדים בשמותיהם, את כל הקשיים ואת כל ההתפתחויות. הוא הפעיל צוות של שוטרים שניסו לשמור על החוק ועל הסדר. כשראה אותי, הוא קם ממקומו ברוב הערכה. "אני מכבד אותך", אמר. "את אחת האמהות היחידות שמעולם לא נאלצתי אפילו לברר מה קורה עם אחד מהילדים שלה. אתם מחנכים את הילדים שלכם בצורה מעוררת קנאה, לא יודע איך עשיתם את זה. "תודה, פקד עופר", אמרתי. "אני צריכה ממך טובה". "מה שתבקשי - עד חצי המלכות", ענה. "זה הבן שלי, מומי". "מומי? לא. אני לא מכיר אותו, האמת, שאני לא מכיר אף אחד מהילדים שלך. זו מחמאה, מה שאמרתי".

"אתה לא יכול להכיר אותו. הוא אב שבע, והוא חולה בסרטן". "הי ישמור", אמר עופר. "שיהיה בריא".

"כולם מתפללים, אבל אני מבקשת ממך בקשה. מומי אמר שהוא רוצה להיות שוטר. לא אשקר לך. אם היה בריא, הייתי מסבירה לו שהחלום שלי שיהיה צדיק ורב, לא שוטר, אבל ילדים, זה בסדר שיהיו להם דמיונות כאלה, ואני... בגלל המצב מבקשת ממך לחשוב על רעיון... לתת לו לנסוע

בניידת משטרה, להפעיל את הסיירה או משהו".

עופר התרגש מאד ואמר לי: "תני לי לחשוב כמה רגעים". הוא נעלם באחד החדרים וחזר רק אחרי רבע שעה.

"זה בסדר", הודיע, "אנחנו נעשה יותר מלהסיע אותם במכונית משטרה. אנחנו נהפוך את מומי לשוטר של כבוד". הוא יוכל לבוא לכאן לתחנה, לענות לטלפונים וגם לצאת לסיורים לא מסוכנים. אם תארגני תחפושת של שוטר, אנחנו ניתן לו דרגות וסמלים כדי שירגיש ממש שוטר אמיתי".

יומיים לאחר מכן לקחתי את מומי החלוש, הלבשתי לו את תחפושת השוטר והבאתי אותו לתחנת המשטרה. הייתי שם עשר דקות עד שהבנתי שאני מיותרת, מפני שכל השוטרים הקיפו אותו, הושיבו אותו בעמדת היומנאי ונתנו לו הרגשה של שוטר אמיתי. במהלך הימים הבאים, כמעט בכל יום, בשעות שונות, הייתה מגיעה ניידת ולוקחת את מומי לסיור. מומי נכנס לגמרי לתפקיד. מישהו קנה לו אקדח צעצוע, והוא חגר אותו למתניו, אף שאמר שאין לו צורך, כי הוא גיבור דיו להתגבר על כל פושע גם בלי האקדח.

באחד הסיורים השוטר ביקש ממומי להישאר בניידת והלך לבקר בבית של חשוד בגניבה. מומי השתעמם והחליט על דעת עצמו לעלות לדירה. הוא נקש על הדלת ונכנס, התיישב ליד החשוד ואמר: "אז מה, מורדוך? לא חבל?"

מורדוך, זה היה שמו של העבריין הצייר. הוא ידע היטב היטב כי הוא מומי ומה הוא עושה כאן. הוא השכונה ידעה. מורדוך נכנס למשחק עד הסוף. "מומי, אני אהיה בסדר, לא יהיו בעיות". "שים את היד על המזוזה ותבטיח לי".

העבריין, בהיסוס מה, הניח ידו על המזוזה והבטיח. "זה בסדר", אמר מומי לשוטר, "אתה יכול לראות את העניין כסגור. בוא, אין לנו זמן, יש לנו עבודה רבה בשכונה".

המהלך הזה התפרסמה ברחוב כאש בשדה קוצים. הקטע הזה של יד חולה סרטן המשמש כשוטר יצר איזושהו חיבור של שתיקה בין השוטרים לבין אחרון העבריינים. כיום אני יודעת שהמלחמות בין הכנופיות פסקו באותה תקופה, כדי שהילד לא ייפגע. נוצרו קשרים בין השוטרים לבין האנשים הקשוחים ביותר בשכונה, כדי לתת לילד הליהנות מתפקידו כשוטר גונם המועט שנותר לו. לפתע קיבלו השוטרים "מידע" על רכוש זמין שהוסלק בשכונה, בתנאי שמומי הוא זה שימצא אותו. ניידת סיור יצאה למקום, ומומי היה זה ש"גילה את המסתור", אוצר בלוט של מוצרים חדשים שהוחזרו לבעליהם, מה שזיכה את מומי בתעודה מיוחדת מטעם המשטרה. כל זה נמשך כחודש.

כל השכונה, מראשון שוטריה ועד אחרון גנביה עקבו בעצב אחרי מומי שלנו, שהלך ודעך, וכל אחד רק חשב איך לעשות לו טוב בזמן שנותר לו. ההתקרבות הזו יצרה שיחות ברוח טובה והשקמות שבתשיקה. עופר לא סיפר הרבה, אבל אמר לי: "מה שהשגנו בתוך חודש בזכות הילד הזה, ובלו מלחמות, לא היינו משיגים במשך שנים גם אם היינו משתמשים בכל האמצעים המתוחכמים העומדים לרשותנו". מצבו של מומי הלך והחמיר. הוא כבר לא יכול היה לצאת כמעט מהבית, למעט גיחות לסיור קצר על הניידת.

יום אחד הפכה הניידת לאמבולנס. מומי איבד את ההכרה באמצע סיור. הוא הובהל לבית החולים וראינו איך הוא נעלם לנו בין האצבעות. בשעות האחרונות לחייו הגיעו לבית החולים ניידות רבות, וגם רכבים נוצצים שלא השאירו מקום לספק באשר לבעליהן. באי בית החולים שפשו עניינם בתדהמה. המדורן של המחלקה האונקולוגית היה גדוש בשוטרים ובאלה שהם צריכים לתפוס.

ובחדר שכב מומי ונשם את נשימותיו האחרונות. אמרנו תהילים ובכינו חרש. פקד עופר היה בחדר יחד עם שוטר נוסף ומומי פנה אליו: "תגיד, עופר, אני הייתי שוטר טוב?".

"כן, מומי, היית שוטר טוב, הבאת שקט לשכונה".

מומי חיך את חיכוכו האחרון, ואמר: "אבא ואמא, אני אוהב אתכם כל כך. תודה שהרשיתם לי להיות שוטר".

וא... ניפסקה נשמת אפו. עשרים וחמש שנה עברו מאז. השכונה שלנו היא חרדית לחלוטין. אני חושבת שאת החיבור הראשוני בין המשטרה לגורמים שהרסו אותה, יצר מומי בחייו, ואולי בעצם במוטו.